

1

‘Ik heb gehoord,’ zei de oude vrouw op vertrouwelijke toon, ‘dat hier mensen zijn die méér kunnen dan alleen met de doden spreken.’

Magda Searus, gestoord in haar verstrooide overpeinzingen, keek fronsend op in het gezicht dat zich over haar schouder boog. De vrouw keek zo gespannen dat er diepe rimpels in haar brede, platte voorhoofd waren verschenen.

‘Waar heb je het over, Tilly?’

De vaalblauwe ogen van de vrouw schoten naar de beschaduwde hoeken van de schemerige kamer. ‘Ze zeggen dat beneden, in de onderste regionen van de Burcht, waar de begaafden met uitzonderlijke talenten hun duistere werk doen, je ook mensen hebt die kunnen spreken met zielen voorbij de sluier van het leven. Zielen in de dodenwereld.’

Magda legde haar trillende vingers op de fronsrimpel in haar eigen voorhoofd. ‘Toe, je weet toch wel beter dan in zulke roddels te geloven?’

Tilly’s blik dwaalde weer door het halfduister van de kamer. Het enige licht kwam van smalle lichtstralen die naar binnen schenen door de slecht passende, kromgetrokken luiken. In de smalle lichtbundels waren stofjes te zien, die bijna roerloos boven de zware houten werktafel tegen de stenen muur zweefden.

Op de tafel waren oude, vervaagde donkere vlekken, kerven en butsen te zien, ontstaan door eeuwen van uiteenlopend gebruik. De randen van het dikke werkblad waren op onregelmatige wijze afgesleten en glad geworden door talloze handen, waardoor het hout in de loop der eeuwen een gepolijste, kastanjebruine glans had gekregen.

Zittend aan deze tafel, met haar gezicht naar de luiken voor de ramen, staarde Magda naar de herinneringen in het kleine zilveren kistje dat voor haar stond en dacht aan alles wat ze had verloren.

Ze had alles verloren.

‘Het is niet alleen maar roddel,’ zei Tilly zachtjes, met mededogen. ‘Een goede vriendin van me werkt in de onderste regio-nen van de Burcht. Ze weet dingen, ziet dingen. Zij zegt dat som-mige lieden daar, die verstand hebben van de dodenwereld, niet alleen met overledenen hebben gesproken, maar nog verder zijn gegaan.’

‘Nog verder?’ Magda kon zich er niet toe brengen op te kijken van de voorwerpen in het kistje. ‘Wat wil je nu eigenlijk zeggen?’

‘Mijn vriendin zegt dat de begaafden daarbeneden misschien zelfs manieren hebben om mensen uit de dodenwereld terug te halen. Wat ik wil zeggen, is dat u hem misschien kunt laten te-rughalen.’

Met haar ellebogen op tafel drukte Magda haar vingertoppen tegen haar slapen en probeerde uit alle macht nieuwe tranen bin-nen te houden. Ze staaarde naar een gedroogde bloem die hij haar eens had gegeven, een zeldzame witte bloem waarvoor hij een he-le dag had moeten klimmen om hem te bemachtigen. Hij had haar zijn jonge, trotse bloem genoemd en gezegd dat alleen zoiets zeldzaams en moois goed genoeg voor haar was.

Waarom had hij dan besloten haar op zo’n manier te verlaten?

‘Terughalen? Uit de dood?’ Magda schudde langzaam, zuch-tend haar hoofd. ‘Lieve geesten, Tilly, wat is er toch in je geva-ren?’

De vrouw zette haar houten emmer neer en liet de poetsdoek die ze in haar hand had in het sop glijden. Ze boog zich nog wat verder naar voren, alsof ze zeker wilde weten dat niemand haar kon horen, ook al was er verder niemand in de volle, zelden ge-bruikte opslagruimte. ‘U hebt me altijd vriendelijk behandeld, meesteres,’ zei Tilly terwijl ze zachtjes een door het poetsen rim-pelig geworden hand op Magda’s schouder legde. ‘Vriendelijker dan de meeste mensen, zelfs terwijl dat helemaal niet hoefde. Meestal negeren mensen me terwijl ik aan het werk ben. Ook al werk ik hier al bijna mijn hele leven, de meesten hier weten niet eens hoe ik heet. Alleen u hebt ooit naar me gevraagd, of gela-chen, of me iets te eten gegeven als ik er slecht uitzag. Uitgere-kend u.’

Magda gaf een kloppje op de warme, troostende hand op haar

schouder. 'Je bent een goed mens, Tilly. De meeste mensen zien de eenvoudige waarheid gewoon niet. Wat ik heb gedaan, was alleen maar goed fatsoen.'

Tilly knikte. 'Goed fatsoen is iets wat de meeste mensen met uw status alleen aan een edele vrouw betonen.'

Magda glimlachte afwezig. 'We zijn allemaal edel, Tilly. Elk leven is...' Toen moest ze slikken, bang dat ze in tranen zou uitbarsten als ze verderging.

'Kostbaar,' voltooide Tilly voor haar.

Magda wist een glimlach op te brengen. 'Kostbaar,' beaamde ze uiteindelijk. 'Misschien zie ik de dingen anders omdat ik niet van adellijke komaf ben.' Ze schraapte haar keel. 'Maar als een leven voorbij is, is het voorbij. Zo gaat dat. We worden allemaal geboren, we leven, we sterven. Niemand kan terugkomen van achter de sluier.'

Magda overpeinsde haar eigen woorden en beseftte dat die niet helemaal klopten.

Voor het eerst overwoog ze of het mogelijk was dat hij de dood mee terug had genomen. Of hij, zelfs al was hij erin geslaagd terug te keren van zijn gevaarlijke reis naar de dodenwereld, misschien toch nooit helemaal aan de greep ervan was ontsnapt.

Tilly friemelde een poosje met het uiteinde van haar schortband terwijl ze ergens over piekerde. 'Ik wil u niet overstuur maken, meesteres,' zei ze uiteindelijk. 'Het komt alleen maar doordat u goed voor me bent geweest en me altijd met respect hebt behandeld dat ik u vertel waar ik met een ander nooit over zou durven spreken. Maar alleen als u het wilt horen. Zo niet, dan hoeft u het maar te zeggen, en dan zal ik het er nooit meer over hebben.'

Magda slaakte een diepe zucht. 'Vertel dan maar.'

Tilly streek met haar vingertop over haar onderlip terwijl ze de kamer nog eens rondkeek. 'Beneden in de grafcrypten, meesteres, in de tunnels diep onder de grond, waar overledenen worden bijgezet en bijna geen bezoekers mogen komen, zijn er volgens mijn vriendin tovenaars aan het werk voor de oorlog, en die hebben een manier gevonden om de doden weer tot leven te wekken. Ik geef toe dat ik zulke dingen niet met eigen ogen heb ge-

zien, maar zij zweert op haar ziel dat het zo is. En als dat waar is, misschien... Misschien is het dan ook mogelijk om meester Baraccus terug te halen.' Tilly trok haar wenkbrauw op. 'U hebt de status om zo'n verzoek te kunnen doen.'

'Ben je al zo snel vergeten wie mijn echtgenoot was, Tilly? Neem maar van mij aan dat tovenaars meesters der misleiding zijn. Ze kunnen allerlei illusies tevoorschijn toveren en echt laten lijken.'

'Nee, meesteres, ik ben niet vergeten wie uw echtgenoot was. Hij was geliefd bij velen, en bij mij.' Tilly pakte haar emmer op. Ze bleef even staan en overdacht Magda's woorden. 'U hebt vast gelijk. U hebt veel meer verstand van dergelijke illusies dan ik.' Ze boog respectvol haar hoofd. 'Ik moet weer aan het werk, meesteres.'

Magda keek de oude vrouw na toen ze naar de deur liep. Ze liep een heel klein beetje mank en scheef, als gevolg van een valpartij afgelopen winter. Kennelijk was haar gebroken heup nooit helemaal goed hersteld.

Tilly draaide zich om voordat ze bij de deur was. 'Ik wilde u niet van streek maken, meesteres, met al dat geklets over het terughalen van een geliefde uit de dood. Ik weet hoe moeilijk u het hebt. Ik wilde alleen maar helpen.'

De vrouw zou zich waarschijnlijk nooit kunnen voorstellen dat Magda's echtgenoot, een machtig en kundig man, al een keer uit de dodenwereld was teruggekeerd. Nadat verschillende mensen waren omgekomen bij pogingen om iets te doen aan de rode manen – een wanhopige roep om hulp van de Tempel der Winden voorbij de sluier – had haar man zelf die gevaarlijke reis ondernomen.

Hij was naar de wereld van de doden gereisd en weer teruggekeerd.

Magda wist dat hij deze keer niet zou terugkeren.

En omdat ze nu niets meer had in de wereld van het leven, wilde Magda zich alleen nog maar bij hem aansluiten.

Ze wist nog een flauw lachje te produceren. 'Ik weet het, Tilly. Het is al goed. Dank je wel.'

Tilly tuitte haar lippen en voegde nog toe: 'Misschien kunt u

dan in ieder geval eens langs bij een spiritist, meesteres. Zo iemand kan misschien contact leggen met uw echtgenoot. Er is daar beneden een vrouw die die vaardigheid heeft. Ik geloof dat de tovenaars haar raadplegen bij hun werk.'

'Wat zou het nu voor zin hebben om bij zo'n vrouw langs te gaan?'

'U kunt in ieder geval eens met haar praten, haar hulp inroepen om antwoorden te krijgen, zodat u vrede kunt hebben met wat Eerste Tovenaar Baraccus heeft gedaan. Zij kan u mogelijk zijn woorden van voorbij de sluier overbrengen en uw hart rust geven.'

Magda zou niet weten hoe haar hart ooit weer rust zou kunnen vinden.

'U hebt misschien hulp nodig, meesteres,' voegde Tilly eraan toe. 'En misschien kan Eerste Tovenaar Baraccus toch nog op de een of andere manier helpen u te beschermen.'

Magda keek fronsend naar de vrouw aan de andere kant van het kamertje. 'Mij helpen beschermen? Hoe bedoel je?'

Het duurde even voordat Tilly antwoordde. 'Mensen zijn wreed, meesteres. Vooral tegen iemand die niet adellijk van geboorte is. Als de mooie echtgenote van de Eerste Tovenaar wordt u alom gerespecteerd, ondanks het feit dat u zoveel jonger bent dan hij.' Tilly raakte haar eigen korte haar aan en gebaarde toen naar Magda. 'Uw lange haar is een teken van uw status. U hebt uw machtspositie gebruikt om het bij de Raad op te nemen voor bewoners van het Middenland die zelf geen stem hebben. U alleen geeft hun een stem. Daarmee hebt u wijd en zijd bekendheid en respect verworven, en niet alleen omdat u de echtgenote was van de Eerste Tovenaar.

Maar nu meester Baraccus er niet meer is, hebt u niemand meer om u te beschermen, om u status te verlenen tegenover de Raad of waar dan ook, wat dat betreft. U zult misschien merken dat de wereld geen vriendelijke plek is voor de weduwe van een machtig man die zelf niet begaafd of van adellijke komaf is.'

Magda had daar allemaal al aan gedacht, maar ze zou niet lang genoeg leven om dat mee te maken.

'Mogelijk kan de spiritist u waardevol advies geven van voor-

bij het graf. Misschien kan uw overleden echtgenoot u in ieder geval zijn beweegredenen vertellen en uw pijn verzachten.'

Magda knikte. 'Dank je, Tilly. Ik zal erover nadenken.'

Haar blik daalde weer naar het zilveren kistje met herinneringen. Ze kon zich niet voorstellen waarom Baraccus had gedaan wat hij had gedaan, of dat hij het zou kunnen verklaren van voorbij het graf. Als hij redenen had willen geven, dan had hij daar vaak genoeg de kans voor gehad. Hij had in ieder geval een briefje voor haar kunnen achterlaten. Ze wist ook dat Baraccus van voorbij de dood niets zou kunnen doen om haar status te beschermen. Maar dat maakte niet veel uit.

Een lichte gloed van kaarslicht scheen over de vloer toen Tilly de deur aan de andere kant van de kamer opende. 'Meesteres...'

Magda keek over haar schouder en zag Tilly bij de open deur staan, met haar hand op de klink.

Enkele mannen, hun gezichten in schaduw gehuld en hun handen verstrengeld, stonden in de gang.

'Er zijn... bezoekers voor u, meesteres.'

Magda draaide zich weer om naar de tafel en sloot voorzichtig het zilveren kistje met gekoesterde herinneringen. 'Laat ze maar binnen, Tilly.'

Magda had geweten dat ze vroeg of laat zouden komen. Kennelijk hadden ze besloten niet langer te wachten. Magda was eigenlijk van plan geweest met alles klaar te zijn voordat ze de kans hadden om te komen. Maar dat was ook weer iets wat blijkbaar niet zo mocht zijn.

De moed zou haar in de schoenen zijn gezonken als ze niet al zo moedeloos was geweest. Wat maakte het nog uit? Niets maakte meer uit. Het zou snel genoeg voorbij zijn.

'Wilt u dat ik blijf, meesteres?'

Magda streek over haar dikke lange haar, net geborsteld en los om haar schouders.

Ze moest sterk zijn. Baraccus zou willen dat ze sterk was.

'Nee, Tilly,' zei ze toen ze het vertrouwen had dat ze haar stem ferm kon laten klinken, 'het is al goed. Laat ze maar binnen, en ga dan gerust verder met je werk.'

Tilly boog diep vanuit haar middel, ging een stukje achteruit en hield de deur wijd open om de bezoekers binnen te laten. Zodra alle zeven mannen de kamer in waren gestapt, sloot Tilly de deur achter zich en haastte zich weg.

2

Magda schoof het sierlijk gegraveerde zilveren kistje naar de zijkant van de tafel, naast de verzameling veelgebruikt, prachtig gereedschap voor metaalbewerking, halfedelstenen in verzamelbakjes en notitieboekjes van haar echtgenoot. Ze liet haar hand even op het tafelblad rusten. Hier lagen zijn handen ook altijd als hij tot diep in de stille nacht aan deze tafel zat om dingen te maken, zoals de buitengewone amulet die hij had gemaakt vlak nadat de oorlog was begonnen.

Toen ze naar het doel ervan had gevraagd, had hij gezegd dat die een voortdurende herinnering was aan zijn roeping, zijn talent, zijn plicht, en de reden voor zijn bestaan. Hij zei dat hij een uitdrukking was van de belangrijkste opdracht van een oorlogstovenaar: de aanvaller uitschakelen, neersabelen tot in het diepst van zijn ziel. De robijnrode steen in het midden van het delicate lijnenspel vertegenwoordigde het bloed van de vijand.

Hij zei dat de amulet de dans met de dood vertegenwoordigde.

Hij had de amulet iedere dag gedragen sinds hij hem had gemaakt, maar hij had hem in de enclave van de Eerste Tovenaar achtergelaten – samen met zijn unieke zwart-met-gouden kleding, het tenue van een oorlogstovenaar, het pantser van een oorlogstovenaar – voordat hij van de muur van de Tovenaarsburcht was gestapt en duizenden voeten lager te pletter was gevallen.

Magda streek haar lange bruine haar naar achteren en draaide zich om naar de zeven mannen die door de kamer liepen. Ze herkende de gezichten van zes leden van de Raad. Al die gezichten droegen een starre uitdrukking. Vermoedelijk was het een mas-

ker voor de schaamte die ze mogelijk voelden vanwege de reden voor hun komst.

Magda had natuurlijk geweten dat ze zouden komen, maar niet al zo snel. Ze had gedacht dat ze het fatsoen zouden hebben om haar nog wat meer tijd te geven.

Er was nog een andere man bij hen, maar zijn gezicht bleef verborgen in de schaduw van de kap op zijn wijde bruine mantel. Toen de mannen dichterbij kwamen en het zwakke lichtschijnsel betraden dat langs de gesloten luiken naar binnen sijpelde, duwde de zevende man zijn kap naar achteren en liet die op zijn brede schouders rusten.

De zwarte ogen van de man keken strak naar haar, zoals een gier naar een dier in doodsnood staart. Mannen staarden haar wel vaker aan, maar niet op deze manier.

Hij had een korte, dikke stierennek en kortgeknipt, springerig zwart haar. Op zijn kin waren donkere stoppels te zien. Door zijn wijkende haargrens leken zijn voorhoofd en de bovenkant van zijn schedel nog groter. De lijnen en groeven in zijn gelaat liepen allemaal min of meer naar het midden toe, waardoor hij een geknepen, ingedeukte gezichtsuitdrukking kreeg. Al zijn grove gelaatstreken zagen er stevig en dicht opeengepakt uit, alsof elk deel van de man even hard was als zijn reputatie.

Hij was niet echt lelijk, maar hij had een apart gezicht. Op een bepaalde manier gaf zijn opvallende uiterlijk hem een intense, gezagvolle uitstraling.

Dit was onmiskenbaar de hoofdaanklager zelf, Lothain, een man met veel macht en de bijbehorende faam. Zijn opvallende gezicht en die zwarte ogen maakten hem onvergetelijk. Magda begreep niet waarom zo'n man de raadsleden vergezelde, waarom hij zich de moeite getrooste om zo'n ellendige formaliteit bij te wonen. Het leek beneden zijn waardigheid.

Lothains grimmige uitdrukking, gefixeerd in de verweerde groeven van zijn gelooide gelaat, oogde niet alsof daar ook maar het geringste mededogen onder schuilging, maar dat gold ook voor de gezichtsuitdrukkingen van de anderen. Magda dacht niet dat de man zich ooit opgelaten voelde, laat staan zich ergens voor schaamde, en dat ze zeker geen medelijden van hem behoefde te

verwachten. De harde lijnen van zijn gezicht wezen erop dat dit een man was die zijn werk uitvoerde met een meedogenloze, ijzere vastberadenheid.

Nog geen maand eerder was iedereen stomverbaasd geweest toen Lothain het gehele Tempelteam had aangeklaagd wegens verraad; de mannen die in opdracht van de Centrale Raad gevaarlijke magische voorwerpen bijeen hadden gebracht in de Tempel der Winden en tot na de oorlog alles voor de veiligheid naar de onderwereld hadden gestuurd. Het proces was een sensatie geweest. Tijdens de rechtszaak had Lothain verklaard dat de mannen veel te ver waren gegaan in hun missie, dat ze niet alleen meer voorwerpen hadden weggeborgen dan de bedoeling was, maar er ook voor hadden gezorgd dat die haast onmogelijk terug te halen waren.

Ter verdediging had een aantal van hen aangevoerd dat ze geloofden in het streven van de Oude Wereld om de mensheid te redden van de tirannie van magie.

Dankzij de daaropvolgende veroordelingen had Lothain nu de reputatie even scherp te zijn als de bijlen waarmee de veroordeelde tovenaars van het Tempelteam waren onthoofd.

In een gewaagde poging om de schade die de verraders hadden aangericht ongedaan te maken, was Lothain vervolgens zelf voorbij de sluier naar de onderwereld gegaan, naar de Tempel der Winden. Iedereen had voor hem gevreesd tijdens die onderneming. Niemand wilde een man met zoveel talent en krachten verliezen.

Tot ieders opluchting was Lothain levend teruggekeerd, al was hij wat aangeslagen geweest na zijn reis. Helaas was de schade die het inmiddels veroordeelde Tempelteam had aangericht groter gebleken dan zelfs Lothain had vermoed, had hij niet in de Tempel binnen kunnen komen en was hij onverrichter zake teruggekeerd.

Lothain liep dichterbij Magda toe en gaf met een gebaar te kennen dat hij als eerste het woord zou nemen. 'Vrouw Searus, mijn deelneming met de onfortuinlijke en voortijdige dood van uw echtgenoot.'

Een van de raadsleden boog zich naar voren. 'Hij was een groot man.'

Na een zijdelingse blik van Lothain stapte de man snel weer terug in de rij bij de anderen.

‘Dank u, aanklager Lothain.’ Magda wierp een korte blik op het raadslid dat had gesproken. ‘Mijn echtgenoot was inderdaad een groot man.’

Lothain trok één donkere wenkbrauw op. ‘En waarom denkt u dat zo’n groot man, een man die zo geliefd was bij zijn volk en bij zijn bekoorlijke jonge echtgenote, zich van de muur van de Burcht zou storten om op de rotsen in de diepte zijn einde te vinden?’

Magda hield haar stem gelijkmatig en vertelde de eenvoudige waarheid. ‘Ik zou het niet weten, aanklager. Hij had mij die dag weggestuurd om iets voor hem te doen. Toen ik terugkeerde, was hij dood.’

‘Werkelijk,’ zei Lothain lijsig. Hij legde zijn hand tegen zijn kin en staarde peinzend voor zich uit. ‘Vermoedt u dan dat hij u opzettelijk heeft weggestuurd, zodat u niet zou zien welke vreselijke gevolgen een val op de rotsen vanaf die hoogte heeft?’

Magda slikte. Onwillekeurig had ze dat beeld in gedachten al duizend keer voor zich gezien. Tegen de tijd dat zij was teruggekeerd, was haar man al in een statige, maar gesloten doods-kist gelegd.

Die ochtend, enkele uren nadat ze over zijn dood was geïnformeerd, was de van prachtig snijwerk voorziene kist van esdoornhout met het stoffelijk overschot van haar man op de borstwering rondom de enclave van de Eerste Tovenaar op een brandstapel gezet. Omdat de kist al was afgesloten, had ze geen kans meer gehad om zijn gezicht nog een laatste keer te zien. Ze had niet gevraagd om de kist te laten openen; ze wist waarom hij was afgesloten.

Het vuur had bijna de hele dag gebrand, en honderden mensen hadden somber en zwijgend staan toekijken terwijl de vlammen hun geliefde leider en voor velen hun laatste hoop verteerden.

In plaats van te antwoorden op zo’n smakeloze vraag, veranderde Magda van onderwerp. ‘Mag ik vragen wat u hierheen voert, aanklager Lothain?’